

dni v nemško-latinski slovnici, da nek američanski Indijanec, ki je imel prijatlu svojega gospodarja nekoliko rakov nesti, je dolgega pota truden v senci pri potoku zaspal.

Oho! počasi, počasi — zaženejo vsi ob enem glas — to je nam vsem znana storica.

Al Novograjski jih zavrne rekoč: Prijatli počasi! Kaj li niste še nikdar slišali, da dan se še le na večer hvali ali graja? — ter nadalje pripoveduje: Indijanec zbudivši se vstane, poprime za svoje breme in hoče naprej koračiti — ali čudo! košara se mu zdaj tako lahka zdi, kot pero. Pogleda v njo, in vidi, da so raki — šli rakom žvižgat. Premišljuje, kaj da mu je storiti? Se nazaj vrniti in to gospodarju povedati — so gotove batine. Svojo pot naprej iti brez rakov — bo ravno taka. Pa k sreči mu na misel pride, da tudi pismo za gospodarjevega prijatla pri sebi ima, in tako jo na daleč reže. Pridši na svoje mesto podá list omenjenemu gospodu, ta ga pregleda, ter med branjem Indijancu reče: „Prijatelj! tù v listu pa tudi rake najdem“. Zavzevši se Indijanec zavpije: „O hvala Bogu! kajti jez siromaček sem jih bil po potu zgubil“.

Kaj da se je na to z Indijancem zgodilo, se ne vé, pa toliko vam povem, da si je to pravlico neka zvita podgorska buča, ki jo bomo „Brte“ zvali, v svoj prid obrnila.

Prijatli se pogledajo.

Brte čvrst mladeneč, dobrih dvajset let star, ravno drugo latinsko šolo dokončal in pride domú na vakance, ker pa ni vaje postopati, zmiraj kako delo dobi, in tako gibčen in zdrav ostane. Takrat tlaki neblagega spomina še niso bili zakljenkali, toraj, ker se domače delo prav tako naleti, da izmed hišnih nobeden na tlako iti ne more, starši, čeravno neradi, za tisti dan Brteta poslati naménijo. Bogljivi fant kar ne zine, temveč v tistem hipu v spavnico staršev steče in v malo trenutkih od nog do glave v očetovi obleki nazaj pride. Mati pa med tem svojemu priscrnemu ljubljencu torbico z lepim kosom soršičnega kruha in pa s polovico siratega kolača nabašejo; on jo čez ramo dene, se od svojih poslov in pa naravnost v grad hiti.

Približuje se gradu, pred katerim truma tlačanov stoji, ki vsi proti novemu pajdašu gledajo, ter glave stiskujejo in med seboj šepetajo. Ko pride zali Brte do njih, se nekateri zavzamejo ter se pomenkvajo: „Hencajte! je li to resnica ali kaka prikazen? R—rev Brte na tlaki!“ — (Prijatli hočejo smeha popokati).

Brte jih pisano pogleda in zarenči: „Kaj sem li medved ali volk, da ne bi z vami tlake smel delati?“ „Tega sicer ne — ovrne neki že bolj postaran mož — pa ne vzemi za zlo: peró in pa cep — nista si žensva.“ Brte klobuk po strani zasuka in možu se odreže: „Kaj veljá, oče! da sem mož zato?“ Neka tlačanka k drugi: „Glej! glej! kako se mu vendar kmečki pruštof dobro podá?“ Druga: „Pa kako mu klobuk postran lepo stoji!“ „Res prav taki fant je, kot da bi bil na lij potegnén“, šepeta tretja.

Brte, ki mu ta pogovor prav za prav ne mrzi, se obrne k svojim hvalicam ter reče: „Ljubice moje! bolj tiho bolj tiho, da drugi fantje sumljivi ne bodo“.

Al komaj to zgovori, kar za hrptom vse drugačne zabavljice slišati mora. Tù veli nek mladič: „Kako se li véde, ko da bi bil županov sin?“ Drugi: „Kako je ošeškan, kot da bi mu bile podgane lase oskubile?“ Tretji: „Jez bi pa kaj stavil, da je „razentêr“ (begún). Šteti: „Za božjo voljo! molčite; jez ga poznam, študent je, da vam kaj ne naredi!“ — Brte se k njim obrnivši: „Vam jo bom res naredil, da me bote pomnili.“

Še ne zgovori, ko ga nekdo po rami udari vprašaje: „Komu jo pa misliš narediti?“ — Brte se ozre in pred njim stoji grajšak.

Urno se odkrije in se mu pokloni ter odgovori: „Vam gotovo ne gospod žlahni.“ Grajšak: „Brte! Brte! sej zdaj ni pust, da si se tako našemil, — ali pa si, zna biti, šolo na kol obesil?“ — Brte: Dosihmal še ne. Domá imajo to-

liko opravila, da se niso mogli od hiše odtrgati, zato so pa mene za danes na tlako poslali“. Grajšak: „Slabo so mi s teboj vstregli, ker imam ravno mlatvo“. Brte: „Gospod žlahni! jez Vas zagotavljam, da bote zvečer drugač o meni mislili; mlatil vam bom pšenico, da bo kaj, in če en cep razbijem, imam tukaj (na tiste fantaline kazaje, ki so prej čez-nj zabavljali), še tri druge cepce, od katerih se nadjam, da jih bom tudi prejše razcepel, kot pa da se bo rumeno solnce za božjo gnado podalo“.

Une tri blede obide in studno jim po hrbtu gomazi; v tem da premetene dekleta med seboj šepetajo: „Korenjak je vendar naš novinec, da ga mu ni para“.

Na to grajšak: „Veš kaj, Brte! zastran mlatve se ne bova pogodila, kajti če si si s takimi cepci (na fante kazaje) mlatiti namenil, na vse zadnje moja strn neomlatena ostane, za vavpeta (paznika) tlačanov bi te še postavil, pa — pa — (se za ušesmi praskaje) se bojim, da bi se preveč po licah ravnal. Tri sto medvedov! vendar, zakaj niso tvojega brata na tlako poslali?“ Brte: „Je voz drv v mesto peljal“. (Morem pa tù pristaviti, reče Novograjski, da podgorci svojemu glavnemu mestu nikdar „Novomesto“, temuč kakor Rimljani svojemu Rimu le sploh „urbs“ ali „mesto“ velijo). Grajšak: „Saj bi bil tudi ti to lahko opravil.“ Brte: „Gospod žlahni! vendar ne v študentovski obleki?“ Grajšak: „Zakaj pa ne v taki, kakor jo imaš zdaj?“ Brte: „Za vês svet ne; zakaj hipoma bi bilo celo mesto okoli mene; znan sem tam bolj, kot parski groš“. Grajšak, ko se Brtetu zdi, se na ta odgovor nekako zločesto pomuza, reče tlačanom: „Možki! vi greste na pode mlatit, ženske pa na dvorišče slamo pretresat; ti Brte me pa tukaj počakaj, dokler nazaj ne pridem; za te imam neko posebno opravilo“.

Pika, poka, pika, pok — se od podov razglasuje, med tem pa dekleta kot srne okoli slame skakljajo. (Kon. pr.)

Dopisi.

Iz Maribora 18. aprila. ☉ — Željno že pričakujemo razpisa in povabila na naročbo Vilharjevega tednika, in zdaj tem več, ker nam je ravno iz Dunaja prežalostna novica dospela, da bo „Ost und West“ za nekaj časa nehal biti velik političen časnik. Da nas rana vsekana s padcem „Ost und Westa“ ne bi tako hudo sklela, bi bilo pač želeli, da naj bi „Naprej“ še stopil stopinjo naprej in saj dvakrat v tednu izhajal, ker z enkratnim listom nam ni dosti pomagano.*) Slovenci bodo gotovo radostno segli vredniku pod pasho ter ga podpirali, da bo lahko izhajal. Štajarski Slovenci smo res te dni dobili južno-štajarski časopis „Correspondent für Untersteiermark“, pa ni političen — tudi slovensk ni. V 16. listu „Novic“ je v dopisu iz Maribora pohvalno omenjen „Correspondent“; meni se pa zdi, da ne bi ravno grešil, ko bi prav po mariborško zabrenčal: „Je že gerecht Slovencom že, pa ne goar a so“. Se vé da nas ne bije s batom kakor graška klepetulja in tovaršice njene, pa tako le od strani na tihem nas le rad butne. Al tega ni vredništvo krivo, ker ga zgolj nemški pisatelji podpirajo, in od Nemca ne smemo zahtevati, da bi nam na čast godil. Ne ostaja nam družega, kakor da ga prav marljivo z dopisi o naših zadevah podpiramo, kar ne bo škodilo, ker ga dosti ljudi bere, katerim je „Tagespošta“ že davno možgane zmešala. Od vredništva nam edino ne dopade strah, kterege ima pred „Novicami“ in dr. Bleiweis-om. Zakaj nek je v spisu „Neueste Erscheinungen der slov. Literatur“ vse izpustilo, kar je bilo pisanega po dr. Bleiweis-u in „Novicah“? — „Drobtince“ za leto 1862 se že natiskujejo. Vrednik gosp. dr. Ulaga si je veliko prizadeval, da bo 16. tečaj „narodne knjige“ bogato okinčan romal po Slovenii narodu v prid in razveseljevanje.

*) Gosp. Vilhar namerjava dvakrat v tednu izdajati svoj list in tako vstreči narodnim potrebam. Vred.

Iz Gornjega grada na Štaj. 15. apr. ? — Tudi pri nas kakor drugod smo z veseljem sprejeli novico, da se bojo našim ljudem v domačem jeziku pisma delale v cesarskih kancelijah. Za celo gornje-gradsko okrajno je to že dolgo živa živa potreba, in od naših v slovenščini večidel dovolj umnih gosp. uradnikov zaupljivo pričakujemo, da bodo zvesto spolnovali ministerski ukaz. — Zdaj nam pa še ena želja srce teži, in ta je, da naj tudi šola v tem svojo dolžnost stori. Naj bi tedaj naš gosp. učitelj, ki je v vseh šolskih rečeh dobro izurjen in hvale vreden mož, se bolj živega nauka poprijel, da bodo se otroci domačega jezika tako dobro navadili, da bodo kancelijske pisma razumeli in jih svojim staršem prebirati mogli. Ne bo treba potem takih pisem iz hiše okoli nositi, da jim jih kdo tolmači. Lejte, kako bo to lepo in koristno na vsako stran! In res bo veselo, ako bo tudi pri nas veljalo načelo: „Naprej!“

Iz senožeške fare 18. apr. — Z — Stari ljudje ne pomnijo take lepe zgodnje spomladi pri nas, kakor je bila letos, pa Bogu se smili! tudi tako kasne in hude zime ne, kakor je bila 14. in 15. dne t. m. Toliko snega je padlo, da minulo zimo ga nobenikrat toliko imeli nismo. Po zatihljajih ga je burja na 6 sežnjev (klafter) visoke kupe zametla. Prvi dan, to je, ponedeljek, ni bil še tako škodljiv za polje in sadje; al drugi dan ponoči je vse zmrznilo; žlahne drevesca je tako zmrzlin oparil, da so taki, kakor da bi jih bil kdo na dimu posušil; vse cvetje odpada, posebno pri hruškah. Čez noč od 16. na 17. je sneg tako trdo zmrznil, da je vsako živinče na vrhu držal. Tudi zemlja je to noč čez 2 palca na debelo zmrznila, da še se za krompir bojimo, ki smo ga bili pri nas že vsega posadili. Pri nas ne pričakujemo letos nobenega družega sadja, kakor kako tepko, ki še ni popolnoma cvetela. Slišali smo tudi, da v nekterih krajih vipavske doline, na dolnjem Krasu in pri Trstu je ta sneg veliko škodo pri trtah naredil. Bog daj, da bi ne bilo res. — Hudo sta se 14. in 15. dan t. m. burja in sneg tudi na Gaberku sukala. V torek zjutraj je poštni vlak iz Ljubljane na železnici med divaško in zgornje ležeško postajo ravno nad Samlami v snegu ostal in tam tičal, dokler ga niso kmetje bližnjih vasi iz snega izkidali. — Še več bi imel od naših trdih krajev svetu naznaniti, posebno tistim gospodom, ki v državnem zboru za povikšanje naših davkov govorijo. Kako je pri nas težavno živeti, le tisti vé, kdor sam skusi, — zemljiščnih davkov moramo pa vendar več plačevati, kakor v marsikteri najbolj rodovitni deželi našega cesarstva. Ne morem zamolčati, da v naši okolici dosti kmečkim hišam z veliko družino več dni v tednu mine, da nič pri ognju ne kuhajo. Se vé da ravno ti kmetje so tudi največ zastalih davkov državi dolžni; kako je tedaj mogoče, da gospodje uradniki bi po vsi dobri službeni volji svojo težko nalogo rešili in zastale zemljišne davke od takih revežev iztrjali, ki še za jesti nič nimajo?

Iz Semiča 21. apr. A. S. — Hudi mraz ponoči od 16. do 17. tega mesca je pri nas takraj Gorjancov pokončal skoro vse, kar je ozelenelo. Po nogradih so bile mladike že po štiri pavce dolgo in polne lepih grozdikov; al zdaj so, kakor da bi jih bil kdo z ognjem požgal; visijo doli po kolih tako, da veliko gospodarjev, ki v srednje rodovitnih letinah do sto in petdeset veder vina pridelajo, ne bojo ga letos imeli tudi po pet ne. Samo po viših krajih je ostal morebiti deseti del. Tudi sadno drevje, ki je jako lepo cvelo, je posebno po nižini celó vse zgorelo.

Iz Ljubljane. Danes imamo omeniti novo, zeló mikavno brošurico, ki je ravnokar prišla na svetlo v nemškem jeziku pod naslovom: „*Krain und das Deutschthum*“. *Entgegnung auf die Flugschrift „Das Deutschthum in Krain“*. Von einem Freunde der Wahrheit. In Laibach gedruckt bei J. Blasnik. Bravcom „Novic“ je znano, da lani — v katerem listu že prav ne vemo — je nekdo v ljubeznjivi nam „Trie-

sterci“ spisal sostavek pod imenom „*Deutschthum in Krain*“; oni sostavek „*vermehrt und verbessert*“ je prišel letos v posebni brošuri na dan, in ker so ga le prijatli njegove propagande kupovali (teh pa je malo), so „*Deutschthum*“ pošiljali ljudem na dom, da bi ga kupili. Gosp. pisatelj danes oznanjene brošurice je dolgo čakal — kakor v predgovoru pravi — da bo kdo drug v nemškem jeziku na rešeto dal „*Deutschthum-a*“ laži, zvijače in budalije; ker pa je vsak zaničevaje se obrnil od tega pamfleta, se je on lotil tega pretresa le zato, da se enkrat tudi v nemškem jeziku pokaže, kakošni „*Geisteskinder*“ so naši nemškutarji. Na dveh pólah pretresa vse pglavitne gnjusnosti one psovke in z ostrim nožem resnice trebi vse, kar je zlaganega, preketanega in hudobnega v nji, tako, da nazadnje nič ne ostane kakor „*Deutschthümler*“ sam brez bisage. Ker gosp. pisatelju tudi beseda gladko teče, bo to brošurico vsak, komur je za resnico mar, radosten bral in ne bo mu žal za 30 kr., za ktere se knjižica v bukvarnici Giontinovi kupi.

— V zboru pravoznanskega društva 15. t. m. je predsednikov namestnik dr. Schöppl opomnil prežalostno novico, da je društvo svojega uda, c. k. svetovavca deželne sodnije, dr. Janeza Hladnik-a, „junaškega bojnika za pravico in postavo“ zgubilo. Na poziv gospod predsednika je vës zbor slovesno svoje spoštovanje do rajnega na znanje dal. — Gospod vitez Fritsch je razločno govoril o rudarski desetini, in svoje misli izrekel, da davek od rudarskih dohodkov ne more viši biti kot pet od sto, in da davek za rudosledbe bi se mogel ponizati od 20 gold. do 6 gold. 30 kr. Po sklepu zbora bo gosp. Fritsch-ov sostavek natisnjen v družtvenem časopisu. Za posvet pa, kaj bi se o tem še dalje storilo, so izvoljeni gospodje: finančni svetovavec dr. žl. Kaltenegger, dr. Janez Ahačič, vitez Fritsch, dr. Uranič, tajnik kupčijske zbornice, in pa dr. E. H. Costa, pravoznanskega društva prvi tajnik.

— Po poslednjem snegu 14. in 15. dan t. m., ki nam je povaljal vse žito (rž in pšenico) na polji tako, da v nekterih krajih, kjer ste bile že velike, ne bo brez velike škode, je 16. in 17. dne t. m. prišla huda slana, ki je bila za cveteče sadje velika nesreča; tudi murbam in orehom je perjice poparila, se vé da tudi trti ni prizanesla. Al pre naglo bi bilo, če bi v Ljubljani hotli reči, kako je po mnozih okrajnah naše dežele; zato pričakujemo od njih, kako in kaj. Zlasti pa prosimo za to, naj bi se nam v zapisnik kmetijskih skušinj pisalo: ali so si pšenice ali rži, ki so bile v stibljah zlomljene, spet pomagale in ali so tudi hudo povaljane spet vstale?

— Iz Gorice je prifrfrala te dni golobica z oljko mirú v gobčiku v podobi neke nemške brošurice pod strašnim imenom „*Das neue Babel*“ — in *Knittelreimen*. — Že spet s korobačem ali cepcom! V kakih 100 vrsticah nam pové čisto nove reči in eno celó, da že takrat, ko so babilonski turn zidali, je že „Slovenec komandiral“, „Oger sakramentiral“, „Čeh se separiral“. To pa je golobičica mirú čisto pozabila, da celih 10 let pred 20. okt. 1860 je Slovenec molčal, Oger molčal, Čeh molčal; le Nemec sam je govoril in zidal, in kaj je sozidal, celi svet vé. Zdaj bi pa radi vsi pomagali „*viribus unitis*“ po velikodušnem poklicu Cesarjevem sozidati trdno poslopje Avstrije; al pisatelj „novega babeljna“ ukazuje, naj spet molčimo. Pravijo, da pisatelj omenjene stonožice ne zná slovenski, čeravno bi jo moral znati. „*Hinc illae lacrymae*“ v „*Knittelreim-ih*“. — Ker smo že ravno govorili o „novem Babeljnu“, moramo še povedati, da je v sabotni „*Laibacheri*“ gosp. C. Deschmann našo pohlevno, le za kratek čas veseli „besedi“, ne pa visoki „akademii“ namenjeno brošurico „*Slovenski jezik*“ pa „krajnska špraha“ hencano stresel. Mi se nad tem stresom nismo celó nič začudili, ker od g. Deschmanna v Issleibovem podlistku smo ravno to pričakovali. „*Wer da baut auf offener Strassen — muss die Leute reden lassen*“ — to načelo tudi mi respektiramo. Al od kar je kritik

v državnem zboru govoril tisti govor, ki ga tržiška kavarna shranjuje pod šipo „in perpetuum rei memoriam“, nas je toliko manj volja se spuščati ž njim v kako debato, ker vidimo, da se je v dunajskem podnebjju nenadoma tako zamotal v protislovje, da nam celó to v „Laibacheri“ spodbija, kar je trdil z nami vred leta 1849 zoper „Noten ohne Text.“ Kar smo rekli v omenjeni brošurici, je tako resnično, da spolnuje od konca do kraja svoj namen, sicer bi mala stvarca ne bila nasprotnikom slovensščine in zagovornikom „krajnske šprae“ toliki trn v peti.

— Kakor se sliši, bo prihodnja „beseda“ v čitavnici naši v nedeljo 4. dne prihodnjega mesca maja.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Tihi teden je bil tudi precej tih o politiki. Dunajski časniki razglashajo dela, ki jih je dnarstveni odbor že dovršil, da pridejo v posvet in sklep državnemu zboru, ki se bo spet začel 1. maja. Mi bomo takrat povedali vse bolj na drobno, kar se bo v zboru govorilo in sklepalo o tej prevažni zadevi. — Ker je vredništvu časnika „Ost u. West“ napovedana tožba zavolj nekterih v njem natisnjenih stavkov in tedaj vsled tega vredniku nevarnost žuga, da bi več časa ne mogel izdajati vsaki dan navadnega lista, bo izdajal — od 3. maja začemši — namesto vsakdanjega lista le tedenski list (vsako saboto 2 pólí). To saj je nekoliko tolažba, da Slovanstvo v Avstrii edinega velikega nemškega časnika ne zgubi popolnoma. — Vsi časniki so zdaj polni nenavadne tatvine pošarskega oficijala Kollaba, ki je že dve leti na dunajski pošti pisma skrival in iz njih dnar, pa tudi marke kradel. Ker pa nek nobenega pisma ni sožgal ali kak drugač pokončal, so jih našli v stanovanji njegovem čez 100.000 sém ter tje nakupičenih. Očitna končna pravda bo razodela več o tem nenavadnem početju. Čudno je pa še to, da taka reč ni pred na dan prišla, če ravno si je tat hiše kupoval! — Pa tudi kanone v ces. orožnici (arsenalu) niso varne tatov. 10. dan t. m. so zasačili nekkega pekovskega hlapca, ki je z nekim topniškim korporalom po 3 do 4 cente težke kanone kradel iz orožnice. Pa — kako je to mogoče v takem posloppju, kjer od zunaj in znotraj straže stojé? — bo čudé prašal marsikdo; in vendar je tako. Pekovski hlapec je najemal kočijo, korporal se je vsedel h kočijažu, in ajd! ponoči na dvorišče orožnice. Straža je mislila, da se pelje kak viši oficir noter, in ga je brez zadržka pustila v hišo. Ravno tako brez zadržka sta se s kanono v vozu spet peljala ven. V Leopoldovem predmestju jih je pa že neki jud čakal in kanono kupil. Pri preiskavi orožnice so pogrešili več kanon. Vsako kanono cenijo na 300 do 350 gld. Peka, korporala in kočijaža so že zaprli, juda pa še nimajo. Daljna preiskava bo razodela, koliko kanon je šlo po tej poti rakom žvižgat. — Iz Trsta se piše, da za napravo tukajšne luke ali barkostaje so 11. t. m. prevdarjali stroške. Cesar hočejo po vsaki ceni, da se ta naprava dovrši. V Gorici so deželnemu poglavarju rekli: „Trdna me je volja, da se napravi luka, in v tem zmislu obdeluj te tiste, kateri še nasprotujejo temu delu.“ Nacrte te stavbe so nadinženirju Heider-u izročili; stroški so prevdarjeni na 32 milijonov gld. — Iz Zagreba je zvedil „Ost und West“ novico, ki je vse rodoljube zlo potrla, da so svetli škof Štrossmajer se odpovedali časti velikega župana. — Vse županije so sklenile prošnjo do Njih Velikanstva, naj bi se konec storil sedanjemu negotovemu stanju in kmali sklical deželni zbor. Ban se je podal na Dunaj. — Na Ogerskem so vsi časniki nekako potihnili in celó malo pretresajo domače zadeve. Al je pa to dobro, bo javalne kdo potrdil. — Na Laškem se zdaj največ govori o potovanji, ki ga bo kralj nastopil 23. t. m.; preden gré v Neapolj, bo obhodil še druge kraje. Garibaldi je nek za

poveljnika vseh laških narodnih straž izvoljen. — V Rim pride čez 400 škofov iz mnogih katoliških dežel. — Govor Palmerstonov o rimskih zadevah je cesarja Napoleona zlo osupnil. Ali bo šel cesar v London razstavo ogledat ali ne, še ni gotovo; marsikaj sliši, da mu ni varnemu iti. 13. dan t. m. je tudi na Francozkem mraz zlo škodoval. — Hercegovinci in Črnogorci so imeli 14. t. m. in 16. dne t. m. s Turki dosti krvave boje. Pripoveduje se, da zdaj in zdaj utegnejo Turki planiti nad Črnogorce in Srbe. Ako se to zgodi, bo strašna vojska, ker tudi Črnogorce in Srbe že mika sprijeti se s Turkom. V spomin srbske ustaje l. 1815 se od tistega časa sém praznuje veliki deželni praznik cvetno nedeljo vsako leto; letos se je ta praznik tako slovesno obhajal, da skor nikoli tako; Turki so mirno gledali narodno svečanost srbsko. — Na Gerškem je še vse pri starem. Iz Nauplije bežijo stanovavci, ker se bojijo nesreče. — Iz razvalin v Palermi na Laškem so izkopali nedavnej trojne mučivno orodje iz starih časov: *naustnico*, s katero so človeku sklenili čeljusti, — potem kupreni stol, v kterega so zadej, kamor se človek nasloni, vtaknili razbeljene železne šibe, kadar so človeka na tezo djali, in pa škornje tudi s kuprenim podplatom, ki jih je mučenec mogel obuti in pod ktere so žerjavico postavili. Tako so sukali nekdanji ljudi, da so hoté ali nehoté povedali to ali uno.

Zahvala in prošnja.

Ker smo za trdno sklenili prizidati našim šolam toliko prostora, da bomo prihodnje leto vse 4 razrede nižje gimnazije imeli, taka velika naprava pa majhnemu mestu toliko stroškov prizadene, da jih mesto samo težko zmore, smo potrkali na vrata več domoljubnih mož v Kranji rojenih ali pa iz rodovine kranjskih staršev, pa tudi družih nam znanih blagih gospodov in gospej, — in veseli rečemo, da naša prošnja ni bila zastonj. Poslali so nam dosihmal

svetli knez in škof gg. dr. Jernej Widmer 200 gold.,
gosp. Fidelis Terpine, grajšak v Ljubljani 100 gold.,
gospá Fr. grofinja Stubenbergova v Ljubljani 25 gold.,
gosp. Anton Kos, general-vikar v Ljubljani 50 gold.,
„ Jožef Pavšler, korar v Ljubljani 20 gold.,
„ Valentin Bleiweis, posestnik v Ljubljani 50 gold.,
„ dr. Janez Bleiweis v Ljubljani 50 gold.

Zraven omenjenega dnarja je poslal gosp. Fid. Terpine še 8 iztisov nemško-slovenskega slovnika za naše gimnazijalne učence. — Presrečna zahvala vsem dobrotnikom za njih milo podporo! — Oznanovaje pa to zahvalo, dostavljamo lepo prošnjo, naj nam pripomorejo še vsi, katerih samih ali njih očetov zibelka je v Kranji tekla, pa tudi drugi radodarni domoljubi, kterim je za razširjenje šolstva mar. Gosp. vrednika „Novic“ pa prosimo, naj blagovoli sprejemati darove*), ako je kteremu gospodu ali kateri gospej morebiti bolj pri roci, da v Ljubljani oddá, kar nam se je namenilo.

V Kranji na velikonočni pondeljek 1862.

Konrad Lokar, mestni župan.

*) Prav radi.

Vred.

Na vrtu c. k. kmetijske družbe v Lubljani se dobiva sladki sirk (Zuckersirk), funt po 20 kr. nov. du.

Žitna cena

v Ljubljani 19. aprila 1862.

Vagán (Metzen) v novem dnarji: pšenice domače 6 fl. 34. — banaške 6 fl. 9. — turšice 4 fl. 53. — sorsice 5 fl. 5. — rež 4 fl. 48. — ječmena 3 fl. 49. — prosa 4 fl. 20. — ajde 3 fl. 86. — oves 2 fl. 40.

Kursi na Dunaji 22. aprila.

5% metaliki 70 fl. 20 kr. Ažijo srebra 32 fl. 35 kr.
Narodno posojilo 84 fl. 5 kr. Cekini 6 fl. 28 kr.